

МІСТЕЦЕЦЬ

№2 (65) Жовтень 2016 р.

Газета Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука

МРІЯТИ, ТВОРИТИ, ДОСЯГАТИ

На початку нового навчального року кожен з нас подумки оглядає події року минулого. Наш колектив прожив його напружено і складно. Тим не менш, команді однодумців, згуртованих єдністю мети, значно легше долати перепони, знаючи, що ти можеш розраховувати на тих, хто йде поруч.

12 жовтня в інституті відбулися збори трудового колективу, на яких адміністрація звітувала за попередній навчальний рік і накреслила перспективи подальшого розвитку інституту.

У вересні минулого року після наказу МОН України про відсторонення Р.М. Салімова від посади в.о. ректора інституту, більшість його «команди» подала заяву на звільнення. Інститут увійшов в новий навчальний рік без обох проректорів, начальника навчального відділу, відповідального секретаря приймальної комісії, помічника ректора, провідних методистів. Деформованою була загальна структура інституту, зокрема, водночас існувало два факультети дизайну. МОН України повернуло з нищівними зауваженнями недбалю підготовлену акредитаційну справу. Над інститутом нависла загроза втрати незалежного статусу і приєднання його до непрофільного університету ім. Бориса Грінченка. У листопаді 2015 року серйозні недоліки в роботі нашого закладу виявила позачергова перевірка Державної інспекції навчальних закладів, яка чітко окреслила існуючі проблеми.

Нинішній адміністрації вдалося в стислі терміни заповнити вакантні адміністративні посади, розпочати навчальний процес. Прийшло усвідомлення, що інститут має змогу вдосконалити власну структуру, привести науково-педагогічний склад у відповідність до чинного законодавства і якісно підготувати акредитаційну справу на підтвердження ліцензії III рівня «бакалавр» і «спеціаліст». У цьому поєднала програма-мінімум.

Колектив інституту активно взявся за її виконання. Це було дуже непросто, але в результаті програму виконали, і в липні 2016 року інститут отримав акредитацію на 10 років.

Відразу ж було розроблено програму-максимум, яка має на меті перехід нашого навчального закладу на магістерський рівень. До цього нас спонукає саме життя, адже рівень спеціаліста в нашій державі останніми роками отримують вступники 2017 року, після цього випускатимемо лише бакалаврів і магістрів.

Над втіленням програми-максимум працює спеціально створена комісія, відповідальними за написання нової акредитаційної справи, як і попередньої, є про-

ректор з навчальної роботи Л.М. Савіна і вчений секретар інституту О.М. Сірик. До них активно долучаються декани факультетів ДПМ і дизайну, завідувачі кафедр і, зрештою, весь колектив інституту. Адміністрація інституту працює, передусім, над залученням високопрофесійних викладачів з відповідними творчими досягненнями, науковими ступенями і званнями, над вихованням власних відповідних кадрів. Ця програма включає також і поліпшення матеріально-технічної бази інституту, проведення поточних ремонтів, вдосконалення майстерень і творчих лабораторій, ремонт гуртожитку, відкриття музею інституту, організацію господарсько-комерційної діяльності нашого ВНЗ, яку, згідно із законодавством, дозволено здійснювати бюджетним закладам з травня 2015 року.

Молоді викладачі нашого інституту працюють активно, творчо, вчаться в аспірантурі, декілька колег готуються до захисту кандидатських і докторських дисертацій.

Період, який ми переживаємо, ставить перед кожною творчою особистістю, перед кожним викладачем і студентом вимоги підняти рівень підготовки наших випускників. Бажано, щоб інститутське життя слугувало тим камертоном, за яким майбутні мистці звернуть свою творчість і моральні принципи протягом усього життя.

Віriamo, що завдяки наполегливості і послідовній праці, згуртованості колективу, відповідальності співробітників інституту на всіх рівнях, нам вдасться здійснити ці амбітні плани. На культурній мапі нашої держави з'явиться потужний мистецький навчальний заклад – єдина на теренах Центральної, Східної, Південної і Північної України Академія декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука, яка сприятиме збереженню культурної самобутності цих регіонів, розвитку сучасного мистецтва, відродженню легкої промисловості, народних промислів, збереженню культурної самобутності цих регіонів, а також зміцнюватиме позитивний імідж держави Україна в світі.

Оксана ПОЛТАВЕЦЬ-ГУЙДА,

ХВИЛЮЮЧИЙ, НЕЗАБУТНИЙ ДЕНЬ

День знань, день посвячення у студенти. Цю дату мільйони людей відзначають з особливим почуттям хвилювання та піднесення. Адже події, пов'язані в усіх нас з долею наших дітей, є найдорожчими.

До студентів, викладачів, усіх присутніх 1 вересня 2016 року зі щирими словами привітання звернулася в.о. ректора інституту Оксана Полтавець-Гуйда.

– Інституту, в який вам поталанило поступити, – сказала керівник закладу, – випала складна і почесна місія – стати одним із своєрідних оберегів народного мистецтва, відданим виразником його духовних ідеалів, його безкомпромісним лицарем і захисником.

У нас досить потужний творчий і науковий потенціал, мовила далі Оксана Вікторівна, викладачі інституту щедро діляться знаннями з молоддю, долучають студентів до пошуків нового, до опанування народної спадщини. Віriamo, що нинішні першкурсники в майбутньому піднесуть українське мистецтво на світовий рівень. Необхідно лише одне – трудитися, відкривати своє творче небо.

Благословити студентство і викладачів на добрі справи прибув протоієрей Володимирського собору Борис, який у своїй промові зробив особливий наголос на іменах знаних світових мистців, їх духовність і світлі помисли.

Досить професійно величаві студенти Василь Петренко та

Марина Костиренко. З хвилюванням спостерігали присутні за врученням першкурсникам символічного ключа від закладу й студентському квитку лауреатом Національної премії Т.Шевченка, народним художником України Петром Печорним та членом-кореспондентом АМ України професором Василем Чебанником. Відбулося урочисте прийняття молоддю Клятви студента Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука.

Хвилююче прозвучали слова вдячності від першкурсника Арсена Мельника за можливість навчатися у знаному вузі та ще й на кафедрі монументально-декоративного живопису.

Бурхливими оплесками вітав зал українську пісню у виконанні народного художника України, лауреата Національної премії Т.Шевченка професора Володимира Прядки, а також виступ ансамблю «Витинанка», четвертокурсниці Маргарити Циркалюк. На зустріч із студентським активом першкурсників запросила голову студради Марія Козенко.

Нове поповнення закладу, отримавши студентські квитки, запам'ятає на довгі роки ці миттєвості. Попереду на студентів чекають будні, сповнені «натхнення і дерзання», шлях до пізнання, до самостійного дорослого життя.

Елеонора ПРОЩАКОВА

У ПРОГРАМІ «ДІАЛОГ»

Наприкінці липня 2016 року на телеканалі «Культура» у програмі «Діалог», яку професійно веде Василь Герасим'юк, наш заклад представляли в.о. ректора, заслужений художник України Оксана Полтавець-Гуйда та народний художник України, лауреат державної премії ім.Т.Шевченка, професор Володимир Прядка.

Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука – це унікальний

самобутній заклад, який як ніколи, потребує державної уваги та підтримки. Останнім часом пережив важливий і непростий етап, коли вирішувалася його подальша доля.

Відповідаючи на численні запитання ведучого Володимира Михайловича торкнувся важливої грані джерел виникнення людської творчості – декоративно-прикладного мистецтва, висвітлив усі історичні етапи його розвитку, а відтак, і зростання та становлення й сьогоднішнього нашого

навчального закладу.

Про бойчуківську інститутську сім'ю, про виховання майбутніх спеціалістів і потужний колектив мистців-наставників говорила Оксана Вікторівна Полтавець-Гуйда, яка свято вірить у прекрасне

майбутнє закладу. Обидві розповіді ілюструвалися дипломними роботами студентів інституту Бойчука. Тож, телеглядачі, поціновувачі мистецтва мали повне уявлення про самобутній інститут на теренах України.

НАША МОЛОДА НАДІЯ

Про високий авторитет нашого закладу свідчить той факт, що лави студентів поповнюються кращими випускниками шкіл та фахових училищ багатьох областей України. Сподіваємося, що першокурсників очікує найкращий період життя – становлення їх як особистостей та професіоналів.

Уміщуючи статистичні дані, що характеризують цю категорію студентське поповнення, впевнені, що всі, кого цікавить майбутнє нашого ВНЗ, знайдуть тут відповіді на питання, що їх цікавлять.

За підсумками роботи приймальної комісії слід зазначити, що вступна кампанія 2016 року пройшла хоч і напружено, але надзвичайно успішно. Цього року Міністерство освіти і науки надало нашому навчальному закладу місця на навчання за кошти державного бюджету на денну форму навчання: 51 – для напрямку підготовки «Бакалавр» («Дизайн» – 20 бюджетних місць та «Декоративно-прикладне мистецтво» – 31) а також 65 – освітньо-кваліфікаційного рівня «Спеціаліст»; на заочну форму навчання ОКР «Спеціаліст»: 2 місця на «Дизайн» і одне на «Декоративно-прикладне мистецтво».

Отже, всього було подано близько 900 заяв від абітурієнтів на різні спеціалізації. Найбільшою популярністю користувалася спеціалізація «Графічний дизайн», куди прагнули вступити понад 200 осіб, найменшою – «Художня вишивка та моделювання костюма» – 3 поданих 12 заяв не було жодної з першим пріоритетом.

Нинішня вступна кампанія була сповнена значних змін та новацій у роботі програмного ресурсу Єдиної державної бази з питань освіти України.

Таким чином, незважаючи на попередній розподіл деканами факультетів місць державного замовлення у межах спеціалізацій, 11 серпня автоматизована Єдина державна база з питань освіти України представила

неочікувані для нас результати: на спеціалізацію «Графічний дизайн» було рекомендовано до зарахування на бюджет 18 осіб, «Монументально-декоративний живопис» – 17, «Художня кераміка» – 4, «Художній метал» – 3, «Художнє моделювання костюма» – 3, «Промисловий дизайн» – 2, «Художній текстиль» – 2, «Художня вишивка та моделювання костюма» – 1, на «Дизайн середовища» та «Декоративну скульптуру» – жодного. Як повідомило МОН України, списки рекомендованих на бюджет формувалися автоматично на основі конкурсного бала абітурієнтів та пріоритетності поданої заяви.

У зв'язку з даними результатами, адміністрація вузу звернулася з листом до міністра освіти, в якому виклала прохання про надання додаткових бюджетних місць та закріплення їх за спеціалізаціями таким чином: «Художня вишивка та моделювання» – 3 додаткових бюджетних місць, «Декоративна скульптура» – 4, «Художній текстиль» – 2. Однак позитивної відповіді ми не отримали.

Нововведення, що унеможливило передачу бюджетного місця по рейтинговому списку студентів контрактників, також вплинуло на результати цього річного набору першокурсників – спеціалізація «Графічний дизайн» втратила 1 бюджетне місце, «Монументально-декоративний живопис» – 2, «Художній текстиль» – 1.

Таким чином, після проведення вступної кампанії 2016 року нашого навчального закладу на перший курс було зараховано: на спеціальність «Дизайн» – 54, з них на бюджетній формі навчання 19; на спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво» був заповнений ліцензований обсяг студентів – 50 осіб, з них на бюджетній формі – 28 студентів.

Під час вступної кампанії на 2-й за неспорідненою та 2-3-й курси за спорідненою спеціалізацією на навчання

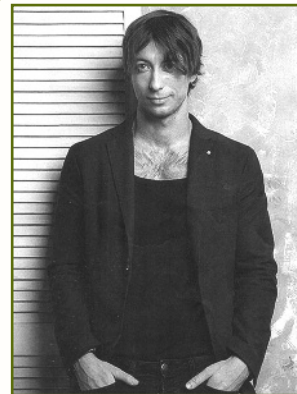
за освітнім ступенем «бакалавр» надійшло близько 70 заяв. За результатами вступних випробувань факультет «Дизайн» поповнився 9 студентами. На денну форму навчання: 2-й курс було зараховано 3 студентів, 3-й курс – одного; на заочну форму: 2-й курс було зараховано 3-х студентів, 3-й курс – 1. На факультеті «Декоративно-прикладне мистецтво», добравши 7 студентів на 2-й курс денної форми навчання, було також заповнено ліцензований обсяг студентів. Заочна форма навчання поповнилася на 2-му курсі 4 студентами, на 3-му – 3.

Вступ на п'ятий курс цього року проходив на основі вступних іспитів з композиції та іноземної мови. Після проведення даних випробувань було зараховано на денну форму навчання факультету «Декоративно-прикладне мистецтво» – 33 студентів на бюджет та 3 на контракт, на факультет «Дизайн» – 32 на бюджет та 2 на контракт. На заочну форму навчання ОКР «Спеціаліст» факультету «Дизайн» було зараховано 9 студентів, на «Декоративно-прикладне мистецтво» – 7.

Щиро вдячні за розуміння та великий професіоналізм членам фахових екзаменаційних комісій, з якими було надзвичайно приємно працювати. Особливо висловлюємо подяку членам відбіркової комісії, зокрема Сергію Яцкевичу, Ізабеллі Стасюк, Наталії Ковері, Оксані Бусленко, Наталії Батівській, Мар'яну Ославському, Вікторії Силенко, Тетяні Базилюк, Наталії Павленко.

Дякуємо всім членам приймальної комісії 2016 року за енергійність, терпіння та відданість нашому інституту, адже саме завдяки роботі членів приймальної комісії вступна кампанія-2016 завершилась успішно.

Марія ЗЕНЬКОВА,
заступник
відповідального
секретаря
приймальної комісії

13 вересня 2016 року у конгрес-холі зібралися викладачі, гості інституту й студенти факультету «Дизайн», щоб поспілкуватися з випускником кафедри промислового дизайну Максимом Шкіндером, який нині працює в Англії у відомій автокомпанії «McLaren».

Яким чином Максим досяг таких успіхів, як взагалі відбувається творчий процес створення вишуканих авто на зніманих європейських підприємствах? Ці та багато інших питань, пов'язаних з навчанням, з професією виникло у присутніх.

А починалося все не дуже просто. Як сказав випусканич, можна розпочати скромно і домогтися бажаного. Наприкінці навчання в інституті М. Шкіндер проєкт своєї дипломної роботи надіслав на конкурс в інститут Європейського дизайну в

ПИШАЄМОСЯ ВИПУСКНИКАМИ

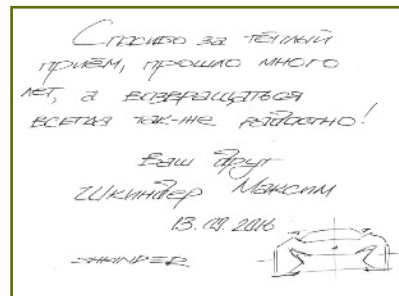
італійському місті Турині. По закінченні потрапив до Чехії, де працював на «Шкоді». Це були роки невтомної, напруженої праці, вивчення процесів створення моделі, починаючи з рисунка, макета з особливою синтетичної глини, що дає можливість створити макет, близький за досконалістю до кінцевого варіанту оригіналу. А далі була Англія. На запитання студентки, який же в нього рецепт успіху, посміхнувшись Максим відповів: «У кожного своя історія, не намагайтеся повторити

чийсь успіх, бо це може призвести до невдачі, до втрати себе, як особистості, як дизайнера».

Особливу увагу присутній гість звернув на необхідність досконало освоїти рисунок, живопис, без цього годі й говорити про вишуканий екстер'єр та інтер'єр транспортного засобу. Саме у живописі Максим знаходить натхнення для професійної творчості.

Розповідь Максима Шкіндера була прекрасно ілюстрована, деякі його думки, надзвичайно важливі, були представлені як своєрідні графіки. І взагалі, присутній високо оцінив знання й ерудицію доповідача, його гумор і самоіронію. Безумовно, молодь набула для себе якісь значущі, пов'язані з професійним майбутнім, міркування.

Елеонора ПРОЩАКОВА

Фестиваль «KAZ.KAR.»

У червні 2016 року у Львові відбувся IV Міжнародний Благодійний Фестиваль Казок «KAZ.KAR.». Організатори фестивалю: Центр Культурно-Мистецьких Ініціатив, Львівський обласний благодійний фонд «Торба», Міжнародна асоціація культури і мистецтв (IACA).

Органітет фестивалю запросив до участі шанувальників казки в номінаціях: театральне мистецтво, образотворче мистецтво, танцювальне мистецтво, карнавальний костюм, література (автори казок, драматурги та видавці), науковці, які займаються дослідженням казки.

Партнерами фестивалю стали відомі та поважні заклади культури міста: Львівський драматичний театр імені Лесі Українки, Національна галерея мистецтв імені Б. Г. Возницького, Муніципальний театр естрадних мініатюр «І люди, і ляльки», Театр «СПІРОГРАФ», Львівське міжобласне відділення Національної спілки театральних діячів України, Українська Академія Друкярства.

Таким фестивалем відбувається у Львові раз на три роки, тому програма була надзвичайно насиченою, неймовірно цікавою та змістовною. Розпочався фестиваль відкриттям виставки «Образотворче і декоративне мистецтво» у Палаці Поточних. До речі, серед експонатів цієї виставки була представлена дипломна робота 2015 року спеціалізації графічний дизайн випускниці інституту КДІДПМД імені Михайла Бойчука Катерини Тютюкало. Темою дипломного проєкту Катерини стала мальована книга, як витвір мистецтва та арт-

об'єкт. Аби проявити свою унікальність і креативність у роботі над дипломом, авторка вирішила ілюструвати не просто звичайну казку, а вигадати щось зовсім нове й актуальне для сучасної молоді з розкриттям проблем нинішнього покоління. У цьому їй допоміг друг-письменник, який за ідеєю художниці придумав чудову розповідь, головними героями якої стали Слоненятко та Кошенятко.

У рамках фестивалю були і театральні вистави, і майстер-класи, і, звичайно, номінації з образотворчого та декоративного мистецтва, з театрального мистецтва та літератури.

На завершення фестивалю відбувся круглий стіл на теми «Феномен казки у пізнавально-виховному процесі суспільства» і «Сучасна візуалізація казки: книга, сцена, анімація». Надзвичайно цікавими були виступи учасників круглого столу: художника-ілюстратора про своє бачення та міркування щодо створення художніх образів казки; науковця – про відмінності української, білоруської, російської казки; організатора фестивалю казки в Бережанах – про вшанування забутого ім'я Богдана Сильвестровича Лепкого.

Ведучий круглого столу, кандидат мистецтвознавства Олег Болюк звернув увагу присутніх на окрасу заходу – яскраві й натхненні авторські ляльки, які були розташовані в центрі, власне, круглого столу, і на роялі, і на підвіконнях, і серед слухачів на окремих стільцях, ніби справжні учасники. Ці ляльки потрапили на фестиваль із Києва, їхніми авторами є студентки КДІДПМД імені Михайла Бойчука Еріка Нібак, Тетяна Сирук, Катерина Лісова, Світлана Назаренко, Оріса Розинська, Катерина

Максимова, Юлія Бойко, Наталія Матвієнко, Яна Козій, Олена Михайлик, Марія Мацанюк, Катерина Черевата. Під керівництвом свого викладача – доцента кафедри художнього текстилю та моделювання костюма Наталії Дяченко-Забашти автори створили дивовижні та надзвичайно виразні образи янголів, калинки, перлинки, рибки, козака, кози тощо. Неймовірно захоплення викликали ці персонажі й серед учасників: у відомої львівської художниці Вікторії Ковальчук, у дітей та дорослих. Високо оцінила майстерність виконання ляльок народна артистка України Ада Миколаївна Роговцева – голова журі фестивалю.

Були учасниками таких подій, як міжнародні або всеукраїнські фестивалі, – цікава та корисна справа. Тож давайте долучатися до них активно і завзято.

Окрема подяка найактивнішому організатору та координатору фестивалю у Львові Андрію Сендецькому за запрошення до участі та теплий прийом; громадському активістові в Печерському районі міста Києва Світлані Бондаренко за фінансову підтримку участі у фестивалі працівників нашого інституту, керівництву інституту та авторам творчих робіт, представлених на фестивалі.

Тетяна СКІРДА,
методист вищої
категорії КДІДПМД ім. М.
Бойчука

У 2016 році сталася світла для мешканців смт Стара Вижика подія – новозбудований храм освятив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

ХРАМ НА ВОЛИНІ

Навіть природа, здавалося, святкувала урочистості разом з тими, хто зібрав кошти на цю українську споруду. Очолює храм святого Василя Великого української православної церкви Київського патріархату протоієрей Іван Зеленко.

Нинішня неоголошена війна докорінно змінила ставлення місцевого населення до Московського патріархату. Люди побачили й повірили, що Київський Патріархат – це справжня Українська Церква, яка разом з державою захищає свій народ у той час, коли брехливе російське «православ'я» на чолі з патріархом Кирилом роздмухує полум'я війни, благословляє танки,

вони вдячні Владиці Філарету за його титанічну працю по розбудові української церкви, підтримку вірян у складний для України час. І я, як мешканець, як художник долучився до створення Храму, подарував написану мною роботу «Голгофа» на молитовну пам'ять.

Хочу щиро, від усієї душі подякувати односельцям, які побудували цей чудовий храм. Як гарно і піднесено звучить це слово – Храм Людських Душ. Це вони, мої односельці прикрасили стіни іконами, придбалими за власний кошт. І віриться, що за хороше кожному воздасться по справах його.

З вдячністю до моїх земляків – волинян

Іван ГУПІК,
член Національної спілки
художників України,
викладач КДІДПМД ім.
Михайла Бойчука

У ПОСТІЙНОМУ ТВОРЧОМУ ПОШУКУ

Коли відзначається кругла дата, кажуть: літня, поважна людина. Наш милий ювіляр дійсно «літня людина», тільки від слова «літо».

Валентин Дмитрович Сергеев дуже світла, тепла, щира особистість.

Валентин Дмитрович – людина тендітної, вразливої душі істинного художника. Тільки так, зберігаючи ніжний вогонь любові можна пройти життєвий

шлях достойно, не соромлячись. Наш герой – надзвичайно щедра особистість. Багато колег отримали від нього і щире, мудре слово, і важливу пораду майстра, і матеріальну допомогу. Митець знаходиться в постійному русі та пошуку, він не полишає свій шлях творчого зростання. Тільки так повинен жити справжній художник: з радістю дивитися на світ, бачити прекрасне в незначних деталях, доносити свої відчуття до людей, ділитися з ними своїми думками. Заради цього живе мистецтво та його діти – митці.

Особистість, індивідуальні риси, характер, спосіб життя – все це формують художника. Коли людина знаходиться у злагоді з собою, вона гармонійно інтегрується в суспільство, вибудовує свій ідеальний і прекрасний світ митця та людини.

Професор Сергеев людина цілісна. Світлий у спілкуванні, світлий у творчості. Він є прикладом для молодших колег – своїх учнів, адже ми всі вважаємо

себе такими. Він завжди дуже мудро приймає «Соломонове рішення», якщо виникає якась непроста, конфліктна ситуація.

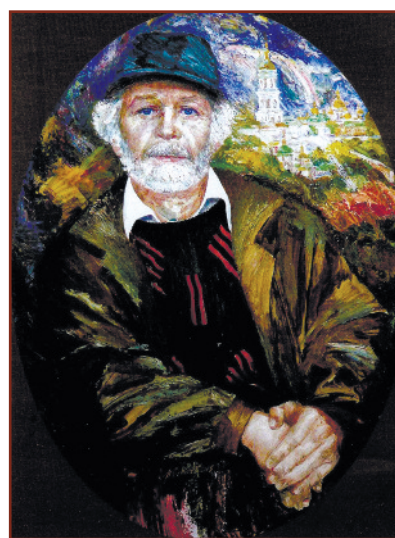
Валентин Дмитрович народився в Росії. Все життя прожив в Україні. Став співцем рідної землі. Його живописні твори відображають невеликі куточки рідної землі (село, річка, дерева), але скільки вкладено любові до незначних деталей, яка майстерність у передачі ліричного настрою. Серед живописних полотен митця багато творів, присвячених осені: «Осінь у саду», «Скоро осінь», «Моя майстерня», «Золото осені», «Золоте сонце». Це характеризує митця як лірика, який глибоко проймається станом природи, мріє, отримує задоволення від тиші, запашних трав, вітру, швидкоплинного неба. Розмова художника з природою – це розмова з Творцем, із Всесвітом.

Валентин Дмитрович потужний графік. Його серії рисунків справляють

велике враження та запам'ятовуються. Це тому, що художник створив свою, особисту формулу в мистецтві. Це надихає!

З ювілеєм Вас, дорогий наш Валентине Дмитровичу! Творіть, радійте життю, будьте здорові і веселі!

Олеся ВАРКАЧ,
старший
викладач кафедри
рисунка
та колеги

Дивовижна жінка, непересічна особистість, справедлива та надзвичайно товариська людина, вимогливий викладач – це лише кілька з багатьох рис, притаманних Маллі Львівні Самохваловій, яка наприкінці літа 2016 року відзначала свій 90-річний ювілей.

Нелегкий був у Маллі Львівні життєвий шлях. Народилася вона у сім'ї службовців 1926 року в м. Курськ, що в Росії. В шкільні роки займалася балетом, була відмінницею навчання.

Із сумом згадує вона роки Великої Вітчизняної війни: «Годинами нам з братом та матір'ю доводилося ховатися в підвалі, коли бомбили Курськ. Часто не було що їсти.» У 14-річному віці Маллу Львівну залучили до роботи на заводі, де шили одяг та взуття для воєнків. Її безпосереднім обов'язком було тричі на день набирати у пробірки воду, де замочувалася овчина, та нести її до лабораторії на обстеження. Батько пішов на фронт партизаном, а вони з матір'ю та братом були евакуйовані до Вятки (нині Кіров). Згодом повернулися до Курська, де з жахом довелося дивитися на вулиці, будівлі, понівечені війною.

Зі своїм майбутнім чоловіком Малла Львівна познайомилася у Москві, куди поїхала вивчати англійську мову, відвідуючи курси іноземних мов. Невдовзі молода пара одружилася, а 1949 року народилася їхня єдина донька Лена. Після закінчення інституту Внутрішніх справ, чоловік Маллі Львівни за розподілом потрапив на роботу до Києва. Отож, подружжя переїхало до столиці України.

НА ДОВГІЙ ЖИТТЄВІЙ НИВІ

Навчалася Малла Львівна в Київському державному педагогічному інституті іноземних мов за спеціальністю «Англійська мова та література», після закінчення якого розпочалася її професійна діяльність. Спочатку працювала у навчально-методичному кабінеті Раднархозу, до кола діяльності якого входила перевірка навчально-методичної роботи освітніх закладів, в тому числі Київського училища прикладного мистецтва. А згодом, чи то за збігом обставин, чи так склалася доля, – почала викладати в цьому ж училищі (нині КДІДПМД ім. М. Бойчука). Саме далеким 1965 роком датується початок викладацької діяльності Маллі Львівни у нашому славетному вузі. Минулого року вона відзначила 50-ліття своєї трудової діяльності в інституті, де й дотепер викладає англійську мову.

Малла Самохвалова має як державні нагороди, так і відзнаки у сфері освіти. Серед державних – медалі «Захисник Вітчизни», до 60 та 65-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні». За трудові заслуги перед Батьківщиною вона удостоєна звання «Учасник війни».

За багаторічну сумлінну педагогічну діяльність отримала звання «Відмінник освіти України», почесну відзнаку МОН України, Подяку прем'єр-міністра України, грамоту «За самовіддану працю у справі виховання мистецьких кадрів, пам'ятну відзнаку «3 нагоди

75-річчя Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М.Бойчука» та ін.

Чималий творчий доробок має викладач. Адже, вона – автор численних навчальних та навчально-методичних видань з англійської мови для студентів-митців, наукових статей. Слід виокремити посібники для студентів з недостатньою мовною підготовкою, а також ті, що присвячені вивченню творчості М.Бойчука та Т.Шевченка.

Важливою складовою життя Маллі Самохвалової є її родина. Вона – турботлива мати, ніжна бабуся та прабабуся. Це берегиня родинного затишку, в оселі якої завжди панує гостинна атмосфера та пречудова аура, а за столом на свята збираються люди різних поколінь. Коли мова торкається членів родини, то Малла Львівна може безупинно годинами розповідати про онуків та єдиного поки що правнука. І недарма, адже усі вони – реалізовані особистості, фахівці своєї справи. Внучка Дарина – майстер спорту з тенісу, внук Євген та правнук Олексій закінчили Інститут міжнародних відносин і нині працюють в міжнародних компаніях. Проте мені видалося, що правнуком Малла Львівна пишається найбільше: «Слухняний, врівноважений, скромний, знає іноземні мови, на всьому розуміється, ось такий він хлопчик...»

Малла Львівна – людина з активною життєвою позицією, завжди перебуває у вирі подій, обізнана в тому, що відбувається чи відбувається в інституті. «Життя пройшло все тут, розумієте...» – розважливо та якимось задумливо говорить вона. Так, дійсно, за ці 50 років змінювалися інститутські кадри, мистецькі смаки, підходи до методики викладання, врешті-решт життя навколо нас. І свідком всього цього була Малла Львівна. Ніколи

не була вона байдужою до долі інституту. Усі злети та падіння сприймала як свої власні через призму внутрішнього настрою, життєвої мудрості та інтуїції.

За небайдужість до долі інституту, високі особистісні якості, плідну багаторічну працю цінують Маллу Львівну колеги по роботі та студенти. З багатьма у неї склалися міцні дружні стосунки. Теплими словами вона відгукується про М. Яковлева, колишнього ректора нашого інституту: «Вклоняюся Яковлеву, що сприяв та підтримував мене і першим привітав зі званням «Відмінника освіти». «Все життя мені щастило на хороших людей. Окрім того, висловлюю свою повагу О. Полтавець-Гуйді, Л. Савіній, Ю. Полтавській, ціную їх велику роль у житті інституту». Приємними словами характеризує М. Л. Самохвалова своїх колег В. Прядку, М. Кириченка, В. Прохорова, О. Базилевича, І. Гуліка та ін.

З величезною шаною ставляться до Маллі Львівни студенти та випускники. Ось як наша випускниця, а тепер вже колега Марія Зенькова згадує студентські роки та часи спілкування з нею: «Хочеться наголошувати, що Малла Львівна завжди піклувалася про нас, хвилювалася з приводу наших успіхів та невдач не тільки в навчанні, а й допомагала по життю. Особливо

цінними для мене є поради з її власного життєвого досвіду. Вона завжди надихає на розвиток та працю над собою».

Коли Маллу Самохвалову запитують, у чому полягає секрет її довголіття, вона цитує свого улюбленого Омара Хайяма:

«Не зли других
и сам не злись.
Мы гости
в этом бренном мире.
И, если что не так –
смирись!
Будь поумней
и улыбнись.
Холодной думай головой
Ведь в мире
все закономерно.
Зло, излученное тобой
К тебе вернется
непреречно.»

Особисто мене пов'язує з Маллою Львівною 10-ліття професійної діяльності та дружби. Вона – не тільки жінка з вишуканим смаком, а приклад того, як треба жити, будувати стосунки, досягати мети.

Від імені ректорату інституту, всього колективу бажаю ювілярці міцного здоров'я, невичерпної енергії, професійного довголіття, творчої наснаги!

Наталія ДЕМ'ЯНІВ,
старший викладач кафедри
ГСД

«Відродження». Симпозіум дерев'яної скульптури

Буремні події останніх років змушують українців почати нарешті розуміти колосальні можливості громадської ініціативи, персональної відповідальності та соціально-орієнтованої професійної діяльності. Потроху вивільняючись з болота вихованої ще радянським патернализмом інертності і примітивної ранньо-капіталістичної байдужості і «конкурентності», суспільство сьогодні трансформується у нове, свідоме, позитивно мисляче і дієве, завдяки саме громадському активізму. Волонтерський рух, що сколихнув Україну, надихає на зміни в різних аспектах соціуму. Люди відчувають необхідність і доцільність співпраці у процесі творення нового виміру як для власного життєвого і духовного простору, так і спільного. Синергія щирих намірів і осмисленого партнерства здатна творити чудеса і народжувати достойні гуманітарні результати суспільно-значимі блага, котрі впливають на якість існування навіть пасивної більшості.

Митці, як і решта громадян, поділяються на свідомих особистої ролі в нехай покорокових, але змінах на краще, та на індивідуалістів, скептиків і тих, хто просто чекає на золоту рибку. Тим не менше, багато художників в минулому залучали і нині залучають свої здібності і професійні знання до сфер суспільного служіння і розвитку.

Останнім часом, на противагу важкій ситуації в країні, відбувається сплеск культурної активності, зросло число соціально орієнтованих арт і освітніх проєктів, виставок і заходів традиційних і модерних форматів. За великим рахунком, наш творчий вуз є місцем концентрації людей, яких Всевишній нагородив талантами. Як говорить відома притча, їх безглуздо ховати. Це Світло ми повинні нести всім, хто йде поруч з нами, а не підсвічувати вузьку доріжку лиш собі. Чим більше обдарованих людей поділиться своїми внутрішніми скарбами, тим світліше і тепліше стане всім навкруги. Це означає, в тому числі, що професійні митці мають виходити назустріч людям, у публічний простір, брати на себе творчо-просвітницькі функції, виховувати художній смак населення шляхом максимально можливої інтерактивної роботи з ними, звісно, призначувати до візців доброго мистецтва. Зрештою, це розумна інвестиція у перспективний розвиток професійного мистецтва (саме існування якого на сьогодні є не надто певним через економічні складові та деградацію смаків). Естетично освічене суспільство априорі є більш прогресивним, воно розуміє як

нематеріальну роль і цінність художньої творчості, так і підготовленим до споживання, так би мовити, якісного арт продукту. І головне-поважає творців.

Наш інститут в разі мудрого підходу до цієї справи міг би стати грамотним медіатором між митцями і соціумом, потужною площадкою для плідних зустрічей, творчої пропозиції суспільного запиту. Справа за нами.

В очевидності позитивних змін в оточуючому нас середовищі (за умови бажання і активної діяльності), мене особисто надихнув приклад Громадської організації

«Наша Пуща-Водиця», члени якої за якийсь рік, самотужки і в партнерстві з іншими організаціями, не чекаючи ласки від чиновників і держави, спромоглися помітно покращити санітарний і загальний стан рекреаційних зон, взялися за відродження у Пущі старих традицій і формування нових, ініціювали реставрацію старого парку як центру локального публічного простору, який впливає на виховання свідомості місцевого населення і популяризує Пущу-Водицю як історико-культурну перлину Києва.

Але ж нудно лише приглядатись, як успішно працює хтось, тим більше, знаючи про творчий потенціал інституту... Тож спочатку у бесідах з активістами ГО з'явилась ідея надати можливість нашим студентам зі спеціалізації «Декоративна скульптура» виконувати для Парку Пуща-Водиця курсові і дипломні роботи з матеріалів, наданих ГО (промуочу, між іншим, власний фах і створюючи гарний імідж закладу в непростої час боротьби за його автономію). На жаль, ця виключно творча задача нашим «дерев'яникам» і скульпторам на той момент виявилась не цікавою. Поділилась з помічником ректора Юлією Полтавською своїм розчаруванням з приводу інертності колег (і це коли йдеться про можливість публічної промоції КДІДПМД ім. М. Бойчука), тож вирішили ми у

партнерстві з ГО «Наша Пуща-Водиця» організувати І-й симпозіум дерев'яної скульптури, ставши його кураторами. До заходу згодились долучитись співробітники нашого інституту: Микола Лампека, Іван Гупік, Василь Шевчук і семеро незалежних скульпторів: Богдан Фреїв (Прикарпаття), Юрій Чернявський, Максим Таранов, Юрій Мисько (Львів), Людмила Мисько, Віктор Рябчук (Київ) і Хамітбій Кульчаєв (Казахстан). Тож симпозіум набув міжнародного формату і успішно пройшов у надзвичайно дружній і творчій

атмосфері під затишним крилом наших партнерів-пущанців, які забезпечили митців матеріалами і харчуванням (проживання надала Міжнародна тенісна Академія в рамках співпраці з КДІДПМД ім. М. Бойчука), а також зробили медіа-рекламу заходу.

У нас все вийшло! Протягом десяти нестерпно спекотних червневих днів на поляні у парку лунав оркестр з бензо- і електропілок, підігриваючи інтерес пущанців і відпочивальників до споглядання дива народження справжніх творів мистецтва зі звичайних соснових колод. Екскурсії відвідувачами робочої території, живе спілкування зі скульпторами заохочувались, а саме виконанням ідеї наближення звичайних громадян до зони професійного мистецтва, набуття ними відчуття причетності до формування культурного ландшафту місцевості. А багато діток з навколишніх таборів пам'ятатимуть ароматний запах дерев'яних стружок і працюючих чарівників з дивовижними інструментами, що з любов'ю подарували їм і нам усім, киянам, гостям, частку своєї творчої енергії; естетичну насолоду – як плід важкої професійної праці (єдиною оплатою якій цього разу була лише наша щира спільна вдяч-

ської династії скульпторів Юрій Мисько – стильний «Ковчег», харизматичний Богдан Фреїв з Долини – «Ангела-Валькірію, що забирає душі загинувших воїнів»; Максим Таранов – витончену «Зернину»; Юрій Чернявський – безперечного лідера глядацьких симпатій – вишуканий жіночий торс; Хамітбій Кульчаєв – привіт з Казахстану – «Східну красуню»; Микола Лампека – знаково тепле «Гніздо», яке стане вхідною вітриною Парку; Іван Гупік – стилізоване «Дерево життя», Василь Шевчук – міцну традиційно-«Берегиню»...

Добра слава про наш симпозіум уже пішла серед людей: примітно несподівано почути, як незнайомці у захваті переказують комусь гарні враження від ідей та її втілення, описують твори, що найбільше сподобались, а іноземні скульптори, побачивши в інтернеті фото з симпозіуму у Пущі, просяться стати учасниками наступного...

Тож, окрім популяризації естетики професійної дерев'яної скульптури в публічному середовищі, поєднання її з локальним природним ландшафтом, ми

стали учасниками надихаючого суспільного явища. А ті кілька студентів, які зголосились допомагати своєму викладачеві В. Шевчуку, мали можливість попрактикувати у колі досвідчених колег, і хтозна, може колись реалізують з нами самостійні проєкти.

Підготовка йшла кілька місяців, а десять днів творчості промайнули так швидко...

Яскрава програма закриття І-го Міжнародного симпозіуму дерев'яної скульптури у Пущу-Водиці включала в себе майстер-класи з витинанки, вітража, ляльки-мотанки – для гостей заходу (провели студенти ІІІ курсу кафедри МДЖ); дефіле-показ дипломних робіт випускниць спеціалізації «Моделювання костюма»; музичні виступи (квартет класичної музики, група «Шпильасті кобзарі», романси під гітару у виконанні старшого викладача кафедри живопису Наталії Полтавцев), церемонію нагородження учасників грамотами від ГО «Наша Пуща-Водиця», Оболонської РДА та цінними подарунками від спонсорів.

Атмосфера свята, як і самого симпозіуму залишається незабутньою. Митці, організатори, активісти і гості були у захваті. Ми цінуємо внесок кожного.

Куратори висловлюють усім сердечну вдячність за співпрацю і сподіваються, що наше спільне «Відродження» продовжуватиметься.

Організатори: ГО «Пуща-Водиця», Київський державний інститут декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М.Бойчука.

Куратори проєкту: Ільїна Тетяна, доцент КДІДПМД ім. М. Бойчука, член НСХУ; Полтавська Юлія, мистецтвознавець, член НСХУ, помічник ректора з творчих питань КДІДПМД ім. М. Бойчука.

Тетяна ІЛЬІНА,
доцент кафедри МДЖ.

